

Ἄκου! Ἐνας θεὸς ἀδύναμος καὶ μαῦρος  
Πάνω στ' ὠχρὸ τὸ μέτωπό σου σκύβει.  
Κοίτα τον. Πέρα ἐκεῖ, ἀπλώνει πρὸς τοὺς δρόμους,  
Ὅπου δολοφύουνε λατέρνες τῆς σκιᾶς,  
Τῇ μαραμένῃ τῶν χειρῶν του δέσμη  
Ποὺ σκοῦρα τριαντάφυλλα βαραίνουν ὀλοένα.

Ἐλπίζει, καρτερεῖ, θλίβερους, πρᾶος, νικημένος,  
Τῇ γυναίκα ποὺ τὰ χρυσόμαυρα μάτια της προσφέρει του γιὰ στόχο·  
Κι' ὅλος μυστήριον, γονατιστός, ἀκούει,  
Τ' ἀγωνιώδικο πέταγμα τ' ἀργὸ τῶν ἄτυχων ἐρώτων.

LES SŒURS DU SILENCE.

LÉON DEUBEL :

### ΔΥΣΤΥΧΙΕΣ.

Κύριε! εἶμαι δίχως ψωμί, οὐτ' ὄνειρο ἢ σπίτι,  
Βλέποντας τὴ γύμνια μου οἱ ἄνθρωποι μ' ἐδιόξαν.  
Κι' αὐτοὶ οἱ «ἐν ὑμᾶς ἀδελφοὶ» δὲν με ἀναγνωρίσαν  
Γιατ' εἶμαι πάντοτε ὠχρὸς καὶ κλαίω ὀλοένα.

Κι' ὅμως ἐγὼ τοὺς ἀγαπῶ ὅπως γραφτὸ καὶ ἦταν  
Καὶ ἀπὸ κείνους γνώρισα τὴν πίκρια τῆς ζωῆς,  
Ἀφοῦ νὰ γίνει μάννα μου γυνὴ καμιά δὲ θέλει  
Κι' ἀφοῦ καρδιά δὲν εἶνε μιὰ ν' ἀκούσει τίς φωνές μου.

Αἰστάνομαι τριγύρω μου, ποὺ οἱ κρότοι ἔχουν πάψει,  
Ποὺ τοὺς ἀνθρώπους κούρασεν ἡ αἰώνια τους γιορτή,  
Βέβαια ποῦνε θεόκουφοι γιὰ ὅσους τοὺς φωνάζουν.  
Κύριε! ἃ δὲ μ' ἀγάπησαν αὐτοί, ἐμὲ νὰ συχωρέσεις!

Κύριε! ἤμουν χωρὶς ὄνειρο καὶ νὰ ποὺ ἡ σελήνη  
Σκαλώνει τὸ φωτισμένον οὐρανὸ σὰν ἀψηλὴ μιὰ στράτα,  
Νοιώθω ποὺ τὸ φιλάκι της πεντηκοστὴ μοῦ εἶνε,  
Κι' ὁδήγησα τὸν πόνο μου ὡς τὸν ἀμμόλοφο τῆς.

Μά, Κύριε! ἀπὸ ψωμὶ κι' ἀπὸ φιλία πεινώ,  
Μιὰ μεγάλη ἀνάγκη ἔρωτα μὲ τυραννᾷ καὶ ζώνει,  
Καὶ στὸ σκληρὸ πέτρινο πάγκο μου, τ' ὄνα ὀπίσ' ἀπ' τ' ἄλλο,  
Διαβαίνουν τὰ φαντάσματα ποὺ θὰ μὲ ἡσυχάζαν.

Γι' ἄπειρα σκοτεινὰ τῆς ὥρας τὸ πέταγμα τραβάει,  
Πλανιέτ' ὁ οὐρανός, στή σιωπῇ ἀκούετ' ἓνα βῆμα,  
Ἡ αὐγούλα δείχνει τοὺς κορμούς στὸ δάσος τῆς σκιᾶς,  
Κ' εἶν' ἡ θεώρατι Ζωὴ πού, πάλε, ξαναρχίζει!

RÉGNER.

ΚΑΤ' Ἰ. ΠΟ, 1917.

ΠΑΝΟΣ ΣΤΑΥΡΙΝΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ